

Protestantse Kerk
Classis Fryslân

Minsken fan 'e wei

Nieuwsbrief van de classis
Jaargang 2025
Nummer 4

*'Zo werkte Jakob zeven jaar om Rachel,
maar voor zijn gevoel waren het
maar een paar dagen,
zoveel hield hij van haar.'*
(Genesis 29:20, NBV21)

Zeven uitdagingen

Het is nu zeven jaar geleden dat onze zeven Friese classes werden samengevoegd tot één. Dat is een moment om de balans op te maken en lijnen uit te zetten naar de toekomst. Dat doen we natuurlijk in het breed moderamen en op de classicale vergadering, maar we zouden het heel mooi vinden als u daar ook uw zegje over doet. De classis zijn we immers met elkaar! Daarom zijn hier zeven uitdagingen waar we de komende jaren voor staan en waarin u ons kunt helpen.

Samen verantwoordelijk zijn

Vroeger was niet alles beter, maar had wel iedere gemeente zijn eigen afgevaardigden naar de classis. Die afgevaardigden konden daar hun ideeën uitwisselen en samen het beleid bepalen. Voor velen was het niet de meest begeerde taak, maar het gevoel werd toch steeds weer gevoed dat je als gemeenten samen verantwoordelijk was voor het geheel van de kerk. Bovendien was er een flink aantal classicale commissies, waar mooie dingen werden gedaan. Nu hoeven maar dertig van de ruim tweehonderd gemeenten iemand af te vaardigen en zijn er bijna geen classicale commissies meer. Voor veel gemeenten voelt het nu alsof ze geen invloed meer hebben op wat classis en synode beslissen. Dat kan anders. Sinds vorig jaar hebben we met regelmaat een brede classisvergadering waarvoor

elke kerkenraad gevraagd wordt iemand als gast af te vaardigen. We hebben recent twee nieuwe classicale commissies ingesteld: één voor Veilige Kerk en één voor Jeugd en Kerk. Het kan dus wel! De uitdaging is om dit vast te houden en zo mogelijk nog te versterken.

Met één mond spreken

Regelmatig horen we uit gemeenten in onze classis een klaagzang over kerkorde en regeldruk. We begrijpen dat wel: regels beperken de ruimte waarin je kunt bewegen, dus die zijn lastig. Aan de andere kant: regels scheppen ook de ruimte om samen iets te doen, zonder dat de één de ander in de weg loopt. Zonder verkeersregels zou je niet meer veilig over straat kunnen gaan. En bovendien: al die regels uit de kerkorde hebben we ooit met elkaar bedacht en vastgesteld. Daar moet je ons aan kunnen houden.

Maar: regels zijn niet heilig, we kunnen ze veranderen. Daarom is het van belang dat de synode weet wat er speelt in het land. Het zou al helpen wanneer we als classis hen konden vertellen waar voor onze gemeenten de schoen wringt.

De uitdaging is nu om dit in praktijk te brengen: hoe maken we voor de landelijke kerk duidelijk wat er plaatselijk in onze classis speelt?

Getuige zijn

We leven in merkwaardige tijden. Daar hoeft ik niet over uit te weiden. Mensen zoeken richting, en de kerk zou die richting kunnen geven. Meestal kijken we daarvoor enerzijds naar de preek in de zondagse viering en anderzijds naar uitspraken van de synode, maar misschien zouden we in sommige

zaken die in onze provincie spelen ook als classis een signaal af kunnen geven. Maar dan moeten we het daar wel eerst over eens zijn.

Dit is de uitdaging om met verschillende inzichten om te gaan, ieder in z'n waarde te laten en toch met een heldere boodschap te komen.

Krachten bundelen

We hadden het al over de nieuwe classicale commissies 'Veilige Kerk' en 'Jeugd en Kerk'. Zij proberen classicaal voor elkaar te krijgen wat plaatselijk niet altijd lukt. Ook dat is een taak van de classis. En dat kan op nog meer gebieden, zoals diaconaat, vorming en toerusting of beheer. Met minder mensen kun je meer doen als je het samen doet. Maar willen we dat ook? Het vraagt de inzet van veel vrijwilligers die verder willen kijken dan de grenzen van hun eigen dorp.

Deze uitdaging is groot maar begint met de vraag: welke activiteiten zouden we met de classis als geheel op willen zetten?

Elkaar bij de les houden

Bij de meeste kerkenraden ligt de kerkorde niet altijd op tafel en soms staat ie zelfs niet in de kast. En toch hebben we met elkaar afgesproken hoe we samen kerk willen zijn en wie er verantwoordelijk is voor wat. Het is niet meer dan logisch dat sommige afspraken in de loop van de tijd wat versloffen en dat andere afspraken soms even niet zo goed uitkomen. Maar: om trouw te blijven aan onszelf is het soms wel zaak elkaar nog eens aan die afspraken te herinneren. En waar anders doe je dat dan in de classis?

Die uitdaging is minstens zo groot als de vorige: hoe houd je het midden tussen al te rekkelijk en al te precies?

Samenwerking zoeken

In januari hebben we al een brede classicale vergadering gehad over samenwerking tussen gemeenten. De belangrijkste uitkomst: we willen wel, maar graag in ons eigen tempo! Toch ervaren veel gemeenten dat de tijd hen heeft ingehaald. Zij hebben die samenwerking nú nodig! En ze kunnen echt niet wachten tot andere gemeenten ook zo ver zijn.

Het is de uitdaging om het proces soepel in gang te houden zonder dat gemeenten zich gedwongen voelen.

Nieuwe wegen wijzen

Nieuwe tijden vragen om nieuwe antwoorden. De ecologische crisis vraagt om een Groene Kerk, de MeToo – Affaires om een Veilige Kerk, de vervlakking om een Belijdende Kerk en het populisme om een Regenboogkerk. Of niet? Moeten we met elkaar opnieuw leren luisteren naar wat het Woord ons vandaag te zeggen heeft? Of moet elke gemeente dat op haar eigen manier doen? Misschien is dat nog wel de grootste uitdaging van deze tijd.

Zeven antwoorden

In het najaar hebben veel gemeenten een gemeentevergadering over de jaarcijfers. Vaak is de belangstelling daarvoor maar matig, hoewel ook cijfers best boeiend kunnen zijn. Maar wat zou het aardig zijn als alle gemeenten in onze classis na de pauze op hun gemeentevergadering over onze zeven uitdagingen zouden praten? Misschien dat de kerkenraad daar al wat voorwerk voor kan doen, of juist na afloop een kort puntig verslag ervan schrijven. Op de classis brengen we dan al die reacties samen, waarna we geïnspireerd en met wijsheid gevoed ons beleid voor de komende jaren op kunnen schrijven. We gaan dat gewoon aan u vragen. Bij dezen. En dan zien we de reacties wel verschijnen.

Zeven jaar

Jacob werkte zeven jaar voor z'n oom Laban om de hand van zijn dochter Rachel. Hij hield van haar. En daarna werkte hij nog eens zeven jaar, omdat hij die hand van zijn geliefde toch nog niet vast mocht houden. Zo gaat dat: liefde geeft niet alleen vleugels, maar ook geduld. Met de liefde voor de kerk is dat niet anders.

Goede zomer!

Met hartelijke groet,

ds. Riemer Praamsma
uw classispredikant

Zie ook de website: classisfryslan.nl

Mededelingen voor het volgend nummer (3 september)
graag inleveren vóór 27 augustus.